

Hennie Spikman: 'Geen weg terug' Leven met Alzheimer. Uitgeverij Boekscout, Soest 2016. ISBN 9789402229745 Zie ook: www.boekscout.nl (Alzheimer/Dementie/Rouw/Aftakeling/ Kwaliteit van zorg/ Zeggenschap/ Syteemdwang/ / Zorgbelasting/ PO)

Soort boek/Ziekte/Stijl:

'De verpleging snapt het wel, en ik snap het eigenlijk ook wel. Druk, te weinig handen op de afdeling. Maar toch. Begin van het einde. Er is nog zo weinig wat ertoe doet. Laten we dat kleine beetje bewaken. Met elkaar. Ik kan je nu niet mee naar beneden nemen voor een lekkere cappuccino. Jammer.' (pag.107)

Boek van 260 pagina's waarin Hennie Spikman beschrijft hoe het leven van haar moeder werd, nadat ze in een verpleeghuis was gaan wonen omdat thuis wonen niet meer mogelijk was, door de gevolgen van de ziekte van Alzheimer. Het verpleeghuis was bij Hennie Spikman om de hoek en ze beschrijft hoe zij als familie betrokken was bij de verzorging van haar moeder, wat zij samen deden, wat goed en slecht ging en hoe haar moeder uiteindelijk in 2015 stierf.

Coverttekst: 'Wanneer je eigen moeder, die jarenlang voor jou gezorgd heeft, Alzheimer krijgt en de rollen worden omgedraaid, doet dit heel veel met je. Als dochter, die zelf een zorgachtergrond heeft, probeer je het leven van je moeder dan zo comfortabel mogelijk te maken. Er is veel contact met het verpleeghuis en je komt er regelmatig op bezoek. Je ziet en hoort van alles. Alleen deze keer zijn het niet jouw cliënten waar het over gaat, maar is het je eigen bloedverwant waar deze verplegers het over hebben. Om je broer en zussen op de hoogte te houden, stuur je hen met regelmaat kleine stukjes over het wel en wee van jullie moeder. Zo ontstaat het dagboek waarin je, door de ogen van de dochter, de weg naar het einde van haar moeder ziet.' Boek van 260 pagina's.

Over de schrijfster:

Hennie Spikman groeide op in een gezin met een broer en meerdere zussen. Ze is getrouwd en heeft zelf kinderen. Toen haar moeder met dementie naar een verpleeghuis moest bleef zij tot aan de dood van haar moeder, nauw betrokken bij haar verzorging omdat ze om de hoek woonde.

Boekscout.nl: 'Hennie Spikman is gaan schrijven op het moment dat haar moeder, die de ziekte van Alzheimer heeft, dicht bij haar in de buurt komt wonen. Aanvankelijk zijn het korte stukjes informatie voor broers en zussen zodat zij meekrijgen hoe het leven van hun moeder zich afspeelt in het verpleeghuis. Het wordt 4 jaar leven met Alzheimer en er gebeurt zoveel dat er geen weg terug is en het dagboek als vanzelf ontstaat.'

Wat viel op:

De machteloosheid die Hennie Spikman voelde omdat ze zaken in het verpleeghuis niet zodanig geregeld kreeg dat de zorg voor haar moeder goed verliep. Meerdere keren werden afspraken niet nagekomen, liet zorg te wensen over omdat verzorgers overbelast waren. Hennie Spikman verwijt het het verzorgende personeel niet persoonlijk, maar vindt wel dat voor mensen in een dergelijke afhankelijke positie zorg beter moet zijn. Dat we daar als samenleving voor zouden moeten instaan. Daarnaast beschrijft ze ook ingesloten patronen die anders zouden moeten gaan.

Citaten:

Pag.46: 'Om goed half drie komen ze binnen. Het is heel bijzonder. Je herkent ze niet, maar doet bij de begroeting op zo'n bepaalde manier oppervlakkig. Als je het niet beter weet, heb je het idee dat je precies weet wie er tegenover je zit. Je geeft sociaal wenselijke antwoorden. Het is niet te geloven.'

Pag.103: 'Je zit nog in de woonkamer aan de koffie. Het stinkt er erg naar rook, dus ik breng je direct mee naar je eigen kamer.'

Pag.106: 'Ze zegt niet meer naar je toe te gaan, omdat je zo lelijk bent geweest. Ze beleefde vroeger weer in deze situatie en kan dat niet meer aan.'

Pag.154: 'Ik zit naast je in de huiskamer en je brabbelt wat tegen me. Er komt geen hele zin uit. Je bent met steeds kwijt. Je ogen vallen dicht. In vijf minuten zeg je nog geen twintig woorden. Wat ben je veranderd.'

Pag.180: 'Je hebt een grote slab omgekregen voordat je thee gaat drinken. Ik doe hem weer af. Je kunt nog prima drinken zonder te morsen. Dat gehospitaliseer.'

Pag. 205: 'Als ik wegga en dat tegen je zeg, kijk je me helder aan. Ik vind je ogen veranderd. De glimlach die je me geeft is heel intens en de kus is voelbaar op m'n wang. Wat word je toch vreselijk mager. Je toet is ingevallen en de rimpels krijgen nu echt de overhand. Wat gaat er nog door dat koppie van je? Of zijn alle kamertjes en laatjes bijna leeg? Niemand kan mij dat vertellen.
Dag mam.'

Pag.207: 'Ik moet er toch niet aan denken ooit in zo'n situatie te komen, zo afhankelijk te zijn van derden en dan zulk vies eten te moeten eten, omdat mijn omgeving denkt dat het niet uitmaakt. Vreselijk. (...) Ook wanneer de afwas naar de keuken moet, zijn de dames en heren alleen. Ja, het kan echt niet anders. Wat kan echt niet anders? Gaan we zo met onze ouderen om? Bezuinigen is nodig, maar dit is over de grens. De werkers kunnen er niets aan doen. Zij doen hun best met de middelen die ze hebben. Het wachten is op het moment dat ouders van hoge pieten in dit soort situaties komen. Maar die hebben zoveel geld dat ze privé verpleegd kunnen worden. Jammer, maar helaas.'

Pag.209: 'Het punt is dat het personeel geen tijd heeft om bij je te zitten tijdens het eten. Dan eet je dus niet en krijg je te weinig binnen.'

Pag.238: 'Je ligt al op bed als ik even na zes uur op de afdeling kom. Bijzonder. Nog vervelender is dat je tandeloos en brilloos in bed ligt. Dat is niet de afspraak. Je slaapt niet en gaat ook nog niet slapen. (...) Ja, dat zijn we zo gewend, zegt de verzorger. Eten, dan naar bed, tanden uit en bril af.'

Pag.256: 'We gaan je klaarmaken voor je laatste reis. Een heel lieve 'zuster' begeleidt ons daarbij.'